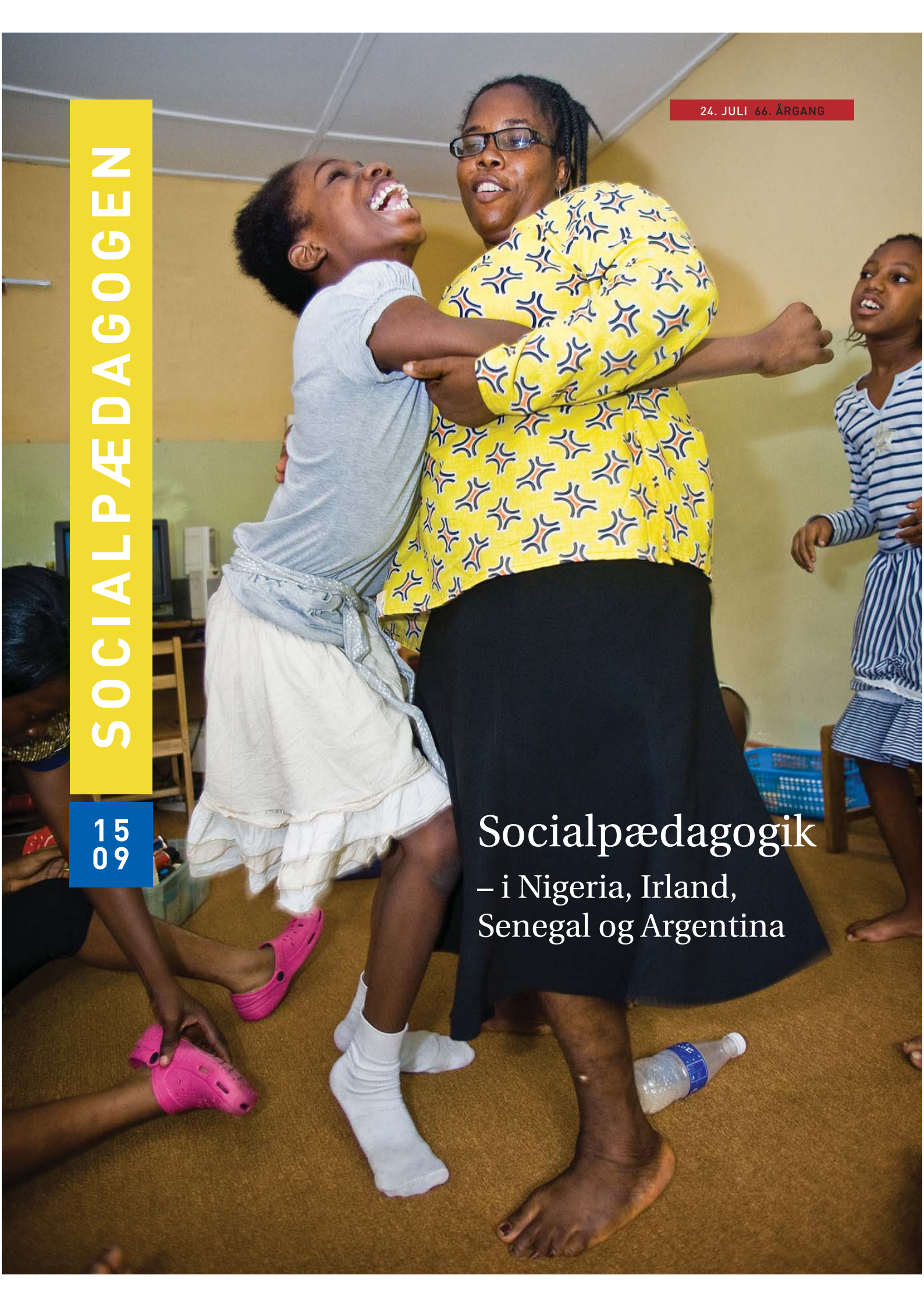

Socialpædagogik
– i Nigeria, Irland,
Senegal og Argentina

15/2009

24. JULI

ISSN 0105-5399

Ansvarshavende
Forbundsformand
Kirsten Nissen

Redaktion
Jens Nielsen (redaktør)
Kurt Ladefoged
Lone Marie Pedersen
Maria Rørbæk

Layout
Bodil Hesselbo

Stillingsannoncer
Lene Jensen, Datagraf Auning AS,
Energivej 75, 8963 Auning
Tlf. 8795 5555,
fax 8795 5544
annoncer@datagraf.dk

Læserindlæg, artikler og anmeldelser er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens eller organisationens mening. Redaktionen påtager sig intet ansvar for uopfordret indsendt stof.

Alle artikler i Socialpædagogen kan desuden findes i bladets elektroniske arkiv på internettet www.socialpaedagogen.dk

Adresse
Socialpædagogen
Brolæggerstræde 9,
1211 København K
Tlf. 7248 6000
Åbningstid: mandag-onsdag 9-15,
torsdag 9-17, fredag 9-13
Telefax: 7248 6001
redaktionen@sl.dk
www.socialpaedagogen.dk

Abonnement
Abonnementspris 2009:
843,00 kr. inkl. moms (26 numre)
Løssalg: 37,00 kr. + porto

Tryk og produktion
Datagraf Auning AS

Oplag
42.864 i perioden
1.7.07-30.06.08

Redaktionen af 15/09
er afsluttet d. 16.7.09.

Deadline for læserbreve og stillingsannoncer for 16/09, der udkommer den 7. august er mandag den 27. juli kl. 12.
Deadline for 17/09 er mandag den 10. august kl. 12.

Forsidefoto:
Peter Kristensen

Medlem af
Dansk
Fagpresseforening

KOMMENTAR

Det er af stor betydning, at kommunerne har sagt ja til partnerskabsaftalerne. De faglige organisationer sidder nemlig med en stor portion viden og erfaring på området.

1. august går det løs

Af Kaj Skov Frederiksen
Forbundskasserer

FOTO: VIBEKE TOFT

Om få uger skal kommunerne være klar til at løfte beskæftigelsesopgaven fra jobcentrene. Det betyder, at kommunerne alene har ansvaret for at drive jobcentrene. En konkret driftsopgave, der vil bestå af at formidle arbejde, servicere virksomheder, udarbejde jobplaner og gennemføre jobsamtaler med de ledige. Det er en stor mundfuld for kommunerne. Og derfor har LO -forbundene tilbudt kommunerne at indgå partnerskabsaftaler. Et tilbud, kommunerne til alt held har valgt at tage imod.

Det er af stor betydning, at kommunerne har sagt ja til partnerskabsaftalerne. De faglige organisationer sidder nemlig med en stor portion viden og erfaring på området. Viden, som kan få afgørende betydning for, om projektet bliver en succes eller ej.

Den første konkrete partnerskabsaftale er allerede i hus. Mariagerfjord er det første sted i landet, hvor LO Mariagerfjords fagforeninger og a-kasser har indgået en samarbejdsaftale med Mariagerfjord kommune. Aftalen træder i kraft den 1. august, og er i første omgang en 4-årig partnerskabsaftale mellem parterne, med sigte på at styrke den samlede beskæftigelsesindsats over for de forsikrede ledige, som er medlemmer af en af LO a-kasserne.

Flere kommuner er allerede på vej til at følge Mariagerfjords eksempel og indgå partnerskabsaftaler med LO-forbundene. Og det forstår jeg godt, for det giver god mening, at kommunerne ønsker at læne sig op ad fagforbundene i arbejdet med at løfte opgaven med de ledige.

Og det giver også god mening for de ledige, som på den måde vil få en mere helhedsorienteret indsats. Både fordi vi jo kender det socialpædagogiske jobområde grundigt, et område som sjældent er bestemt af kommunegrænser. Og også fordi vi i forvejen har gode erfaringer med jobformidling af ledige medlemmer, hvor vi trækker på vores lokalkendskab og de faglige netværk, vi har på arbejdspladserne, for at få de ledige ud på de socialpædagogiske arbejdspladser så hurtigt som muligt.

INDHOLD

FOTO: PETER KRISTENSEN

FOTO: PER VINTHNER / PERISKOP

FOTO: MALENE FENGER-GRØNDALH

FOTO: MARTIN CHRISTENSEN

04 INTERNATIONALT

Det socialpædagogiske arbejde har mange former og varetages ofte af private initiativer, NGO'er og religiøse organisationer. Tag med på en rundtur til fire lande – til Senegal til et projekt for løsladte fanger, der udstødes af familie og lokalsamfund, til Nigeria, hvor et projekt forsøger at give udviklingshæmmede børn en chance, til Argentina, hvor frivillige i LIFE-projektet hjælper fattige og udstødte børn, og til Irland, hvor en dansk socialpædagog oplever, hvordan det katolske 'kald' præger landets sociale system.

04 Udviklingshæmmede i landet uden muligheder

08 En barnemorder har også ret til et værdigt liv

10 Store hjerter

13 Kaldet til det sociale arbejde

15 FAMILIEPLEJE
Flere børn skal anbringes

15 NY BESTEMMELSE
Lesbiske samme ret til barsel

16 ANBRAGTE BØRN OG UNGE
Det var fiktion, javel, men virkeligheden stak sit grimme fjæs, da 47 studerende fra Peter Sabroe Seminariet på scenen gav liv til livets barske realiteter for anbragte børn og unge. Tidligere på sommeren viste de deres debatteater for 100 tidligere anbragte, familieplejere, socialpædagoger og forstandere, alle inviteret af Kreds Østjylland.

16 Fiktion over virkelighedens grimme fjæs

FOTO: RASMUS SÆVNER

22 POLITIK
Ideologi afgør om opgaver privatiseres

23 UDSATTE BØRN
Alvorlige fejl i Mou-sagen

24 DEBAT

25 NYE BØGER

27 DOBBELT RAMT
Anbragte børn får sjældent en uddannelse

NIGERIA

Udviklingshæmmet i landet uden muligheder

Internationalt og socialpædagogisk

Det er højsæson for at brænde flybrændstof af. Mens de fleste tager til sol og strand, bringer vi på de følgende sider fire artikler om socialpædagogik, som den praktiseres i Nigeria, Senegal, Argentina og Irland – inspireret af AIEJI-kongressen. Kan du se forskellen? Kan du genkende noget? Kan du se dig selv som socialpædagog i den internationale sammenhæng?

I Nigeria er børn med udviklingshandicap overladt til private initiativer. På Children's Developmental Centre i Lagos får børnene en ny chance i livet

Af Kasper Tveden, redaktionen@sl.dk
Foto: Peter Kristensen

Children's Developmental Centre – også bare kaldet CDC – tog imod de første børn med udviklingshandicap i 1994, og siden er antallet af børn og unge vokset fra 14 til 170 i dag.

Hvis det ikke havde været for centret, ville fremtiden have set dystert ud for børnene. Trods store olierigdomme lever langt størstedelen af nigerianerne under fattigdomsgrænsen, og der er ikke et socialt sikkerhedsnet til at tage sig af børn med specielle behov.

CDC er en NGO, der er ledet af dr. Yinka Akindayomi, der selv har en søn på 22 år med autisme.

– Når jeg ser på Nigeria, ser jeg rigtig mange børn med udviklingshandicap fanget uden muligheder, siger Yinka Akindayomi, leder af CDC

Ud over børn med autisme kommer der også børn og unge med en lang række andre udviklingshandicap som Downs syndrom, spastisk lammede børn og børn med høre- og tale dysfunktioner

Mange tilbud

På CDC bliver børnene og de unge stimuleret via en lang række forskellige fag og øvelser.

De kan øve sig med deres hænder ved at lege med perler, de træner deres motorik via sang og dans, og de får mulighed for at lære at cykle samt en række andre muligheder.

Derudover lærer børnene og de unge, hvordan de skal varetage deres egen hygiejne som at vaske sig og børste tænder.

De lærer også, hvordan man skal tage af bordet efter mad og meget mere. De mange tilbud kræver lærere med vidt forskellige kompetencer, og for leder Yinka Akindayomi er det vigtigt, at lærerne bruger deres egne interesser til at stimulere børnene og de unge.

– En af de ting jeg kigger på ved ansættelser har været, hvilke hobbyer de forskellige personer har haft og se, hvordan CDC kan bruge disse i arbejdet med børnene, siger hun.

Maureen Chuba-Mackie er en af de specialpædagoger, der har været på centret længst tid, og hun vil ikke bytte med noget andet.

– Det er med passion og kærlighed, at man vælger at arbejde et sted som CDC. Vi kan give noget tilbage til samfundet og give noget til andre mennesker. Nogle har lyst til at arbejde for en bank eller i en olievirksomhed, men for mig er det vigtigere at kunne give noget til andre mennesker. Jeg har en fantastisk fornemmelse i kroppen ved at arbejde her, siger Maureen Chuba-Mackie og fortsætter.

– Hver gang jeg går hjem fra arbejde, savner jeg dem. Og har jeg fri en dag, tænker jeg meget på børnene her. Det er nødvendigt, at man selv lader sig dedikere til jobbet, da det er et helt særligt job, siger hun.

Stor betydning for forældrene

For forældrene til børn med udviklingshandicap har det været en stor hjælp, at deres børn kan komme på CDC. Desværre kan centret langt fra tage sig af alle de børn, der har behov for hjælp.

I et land som Nigeria med mange fattige er mulighederne begrænsede for børn med udviklingshandicap, og mange får derfor lov til at sidde for sig selv gennem et helt liv.

Kelinde Adetayo er en af de mødre, der har været heldig at have sit barn på CDC.

– Før vi kom her tog jeg mit barn med til forskellige læger, men de kunne ikke rigtig gøre

– Det er med passion og kærlighed, at man vælger at arbejde et sted som CDC. Vi kan give noget tilbage til samfundet og give noget til andre mennesker. Nogle har lyst til at arbejde for en bank eller i en olievirksomhed, men for mig er det vigtigere at kunne give noget til andre mennesker.

Maureen Chuba-Mackie

noget. Her får barnet også mulighed for at lære en masse ting, fordi pædagogerne kender deres kompetencer. Mit barn har lært meget – CDC har lært mit barn meget, siger Kelinde Adetayo og fortsætter.

– Han udvikler sig hele tiden. Han kan nu sidde på mit skød, hvor han før lå ned hele tiden. Han kunne heller ikke finde ud af at spise selv, men i dag kan han de fleste ting selv.

Paralympiske lege

Siden 2003 har der været børn og unge med fra CDC til Paralympiske Lege, og det er blevet til flere medaljer til de unge atleter.

Leder af CDC Yinka Akindayomis søn er en af de atleter, der har klaret sig bedst ved legene. Ved legene i Dublin i 2003 sendte CDC fire atleter af sted, og de kom hjem med henholdsvis en guld, en sølv og en bronze-medalje.

– For min søn Adkin, der har autisme, var den største udfordring at finde ud af, hvad det vil sige at konkurrere. I de første runder stod han bare og vinkede ud til publikummet, da startskuddet lød, i stedet for at løbe som de andre.

Siden har Adkin fået styr på, hvad det vil sige at konkurrere, og ved legene i Beijing kom han som den eneste kvalificerede deltager fra CDC hjem med både en bronze- og en guldmedalje.

Det danske arrangement

Siden 1995 har Janne Møllenbach været involveret i CDC og centret er blevet noget nær et hjertebarn for hende.

– Da jeg kom til Nigeria, besluttede jeg mig hurtigt for, at jeg skulle bruge min tid konstruktivt, og jeg kom i den forbindelse i

- Har du erfaringer med internationalt arbejde – hvis ja, hvilke? hvis nej – hvorfor?
- Hvad kan man som dansk socialpædagog lære af at arbejde med udviklingshæmmede børn i Nigeria?
- Hvordan vurderer du dit og andre danske socialpædagogers ansvar for at arbejde internationalt? Er det stort? Hvad nytter det?

Deltag i debatten på
www.socialpaedagogen.dk

kontakt med Yinka.

Gennem årene har Janne hjulpet med at anskaffe gangstole, rullestole og andre hjælpemidler via fondspenge fra Danmark. Ligeledes har hun holdt foredrag i Nigeria og Danmark, hvilket har medvirket til at skaffe penge til centrets drift. I det daglige arbejde i CDC har hun gjort aktivt brug af sin uddannelse som afspændingspædagog, biomediciner og psykoterapeut – både over for børnene, men også til at uddanne specialpædagogerne på centret og i samtaler med de ofte trængte forældre, der har brug for støtte, råd og vejledning.

Kendskabet til udviklingshandicap i Nigeria er ikke stort, så for Janne Møllenbach og de andre tilknyttet arbejdet med disse børn, bliver der brugt mange kræfter på at rejse rundt og fortælle folk i Nigeria, at selvom man er født med et udviklings-

handicap, så er man et menneske som alle andre. På disse ture fortælles også om CDC's arbejde og om alle børns ret til at lære og udvikle sig.

Øverst på Yinka Akindayomi og Janne Møllenbachs ønskeseddel står ønsket om at åbne et center for voksne med udviklingshandicap, hvor de kan bo og blive gamle.

Grunden til stedet for de voksne er allerede købt, og byggeriet er også i gang, men der mangler penge til at færdiggøre byggeriet. Centret har også allerede fået titlen Tripple L, der står for Lagos Living and Learning.

– Hvis vi ikke får bygget dette center, vil alt det arbejde vi har lagt i dette sted for børnene og de unge bare gå til spille. Vi har et ansvar overfor de personer, som har været her, siger Yinka Akindayomi.

SENEGAL

En barnemorder har også ret til et værdigt liv

For mange af de indsatte i Senegals fængsler begynder straffen først for alvor, når de bliver løsladt. For så venter familiens og lokalsamfundets dom. Et projekt, der kombinerer menneskerettigheder og afrikanske traditioner, har succes med at skabe en plads i samfundet til de løsladte

Tekst og foto: Malene Fenger-Grøndahl, redaktionen@sl.dk

Tostan

– Tostan er en ngo, der arbejder med udvikling af lokalsamfund i bl.a. Senegal, Gambia, Mali, Somalia og Burkina Faso.

– Tostan betyder "gennembrud" på wolof, det mest udbredte nationale sprog i Senegal.

– Tostan er kendt for sit Community Empowerment Program (CEP), hvis grundelementer er:

* Undervisning i menneskerettigheder, demokrati, hygiejne, ernæring og problemløsning.

* Undervisning i læsning, skrivning, matematik – samt i start af virksomhed.

– Undervisningsmetoderne trækker på afrikanske traditioner for mundtlig formidling, fællesskabsorienterede løsninger og 'landsbyrådslagning'.

– Programmet er gennemført i over 3000 landsbyer og har blandt andet medvirket til, at landsbyboere i Senegal har afskrevet børneægteskaber og kvindelig omskæring.

– I 2003 begyndte Tostan at overføre CEP til et projekt i senegalesiske fængsler.

– Læs mere på www.tostan.org

En senegalesisk kvinde var blevet dømt for mord på sit nyfødte barn og havde afsonet to års fængsel. Efter løsladelsen forsøgte hun at vende tilbage til sine forældre. Men faren ville ikke vide af hende og nægtede at lukke hende ind i sit hjem. Hendes mand havde forladt hende, så heller ikke der kunne hun søge støtte. Situationen virkede håbløs. En udstødt kvinde har ikke mange chancer i et fattigt og patriarkalsk afrikansk samfund.

Men så skete der noget, der ændrede kvindens skæbne. To socialarbejdere fra ngo'en Tostan gik ind i konflikten og forsøgte at mægle. I første omgang uden held. Efter otte timers forhandling nægtede faren fortsat at lukke sin datter ind. Hun sad i socialarbejdernes bil og ventede. Så hviskede moren til den ene socialarbejder, at de skulle køre datteren ud til hendes bedsteforældre i en anden landsby. Også der blev kvinden i første omgang afvist, men så accepterede bedsteforældrene at lade barnebarnet flytte ind, og dermed var det første skridt taget i retning af at bygge en ny tilværelse op.

Godt to år senere var den løsladte flyttet kvinde hjem til sine forældres landsby, og ved hjælp af et mikrokreditlån, Tostan havde skaffet hende, havde hun åbnet sin egen lille virksomhed med tøjfarvning. Desuden var hun blevet gift igen.

Menneskerettigheder og tømrerarbejde

– Det er en af de bedste historier fra vores projekt, siger Aïssatou Kebe, en af de to socialarbejdere, der mæglede mellem den løsladte kvinde og hendes familie. Hun er ansat som koordinator for det såkaldte senegalesiske fængselsprojekt i Tostan.

– Vores arbejde begynder i fængslet, hvor de indsatte får undervisning i menneskerettigheder og lærer basale færdigheder som at læse og skrive og regne samt nogle håndværksmæssige kundskaber, for eksempel at sy eller lave tømrerarbejde. Ideen er, at de indsatte lærer at se sig selv

som mennesker med samme rettigheder og værd som andre og forstår, at de skal respektere andres rettigheder. Ofte er de jo havnet i fængslet, fordi de ikke har haft forståelse for egne og andres rettigheder. Så det forsøger vi at give dem. Samtidig lærer vi dem konkrete ting, som giver grundlag for, at de kan skaffe sig indtægter på lovlig vis, forklarer Aïssatou Kebe.

Erfaringer fra landsbyprojekt

Arbejdet med de indsatte kan dog ikke stå alene. Et lige så vigtigt arbejde består i at bearbejde holdningerne i de lokalsamfund og familier, som fangerne skal integreres i, når de forlader fængslet, og her bruger Tostan erfaringerne fra sit Community Empowerment Program (CEP), som organisationen har gennemført i over 3000 landsbyer i en række afrikanske lande. Programmet integrerer et ufravigeligt fokus på menneskerettigheder og demokrati med lokale traditioner for mundtlig formidling, landsbymøder i rundkredsform og konfliktløsning i landsbyråd. Ved at skabe dialog i lokalsamfundene om emner som demokrati, menneskerettigheder, hygiejne og sundhed er det lykkedes at ændre på normer og traditioner, som forhindrer en positiv udvikling. Blandt andet har tusindvis af senegalesiske landsbysamfund besluttet at stoppe traditionen med omskæring af piger og at bekæmpe børneægteskaber.

Tostans succes med landsbyprogrammet fik for snart ti år siden direktøren for et af Senegals største fængsler til at kontakte organisationen og spørge, om den kunne overføre programmet til fængslet med det formål at resocialisere fangerne og reintegrere dem i deres familier og lokalsamfund.

– Det var en oplagt ide, han havde fået, så vi gik i gang med det samme, og efter en testperiode på 3-4 år blev projektet udvidet til at omfatte de fleste af Senegals fængsler, siger Aïssatou Kebe.

Mægling kommer først

I første omgang var det dog vanskeligere end ventet at overføre metoderne fra landsbyprojekterne til fængslerne, fortæller hun:

– I fængslerne er forholdene meget usle, så vi begyndte med undervisning i hygiejne og sundhed og introducerede dem til menneskerettigheder for at give dem en forståelse for, at alle – også mennesker, der har brudt loven – har ret til et værdigt liv.

– Men de første forløb fungerede ikke, for ofte sad fangerne og stirrede ud i luften. Underviserne spurgte nogle af dem hvorfor, og en svarede 'jeg har været her i to år, og jeg har ikke fået besøg af min familie en eneste gang – jeg kan ikke tænke på andet', en anden sagde 'jeg har ikke set min datter i mange måneder'. På den måde fandt vi ud af, at noget af det mest basale var at mægle mellem fangerne og deres familier – både mens de sidder i fængslet og bagefter.

Dømt for at dræbe sit barn

Aïssatou Kebe fortæller, at flertallet af de kvindelige indsatte er dømt for at have dræbt deres nyfødte barn. Ofte er det unge kvinder, der er immigreret fra land til by og arbejder som tjenestepiger og er blevet ofre for voldtægt. Andre er kvinder, hvis mænd har været bortrejst i årevis, og som frygter udstødelse, hvis det kommer frem, at de har fået et barn med en anden. De mandlige indsatte er ofte dømt for voldtægt, overfald eller narkosalg.

– Både mænd og kvinder skammer sig over

Nogle af kvinderne, som Tostan-projektet forsøger at hjælpe tilbage til et almindeligt liv i lokalsamfundet, viser nogle af deres produkter frem.

ARGENTINA

deres handlinger, og familien støder dem fra sig, fordi de er bange for lokalsamfundets fordømmelse. Vi forsøger at give de indsatte og deres familier en forståelse for, at også tidligere kriminelle har ret til arbejde, bolig og et liv i sikkerhed. Desuden giver vi dem nogle metoder til konfliktløsning. På den måde kan vi langsomt ændre på situationen, uddyber hun.

Hun understreger, at det er nødvendigt, at Tostan følger de indsatte lang tid efter løsladelsen.

– Kvinden, som endte med at få sit eget farveri, havde brug for støtte i flere år. Vi ringede til hende hver 14. dag og inviterede hende hjem til os ved højtider og mærkedage for at afbøde den værste ensomhed.

– Vi sørger også for, at tidligere indsatte formidler deres erfaringer videre til nye fanger. Det er vigtigt, at de indsatte kan se konkrete resultater af vores arbejde. De kvindelige fanger hører om kvinder, der bliver taget tilbage af deres familie og bliver gift igen. De mandlige indsatte ser, at tidligere fanger kan skabe sig en karriere, selv om de ikke har en lang uddannelse. For nylig var der en reportage fra et wrestling-stævne i tv, hvor en af deltagerne sendte en hilsen til de indsatte i det fængsel, hvor han selv havde afsonet. Det var i fængslet, at hans talent for wrestling blev opdaget, siger Aïssatou Kebe.

Giver fangerne håb

Sports- og kulturaktiviteter samt uddannelse i form af arabisk- og franskkurser indgår som et tilbud i de fleste fængsler, og Tostan samarbejder med de fastansatte socialarbejdere i fængslerne om at koordinere tilbuddene. Blandt Tostans vigtigste samarbejdspartnere er Khadidadiatou Soumaré Ba, der i 20 år har fungeret som socialarbejder i Senegals to største fængsler. Hun fungerer nu som supervisor for Tostans medarbejdere, som hun er fuld af beundring for:

– De har sjældent en formel uddannelse i socialt arbejde, men via deres arbejde i landsbyerne har de lært det vigtigste: at tale med mennesker på en ligeværdig måde. Desuden giver de fangerne håb ved at insistere på, at deres dårlige fortid ikke betyder, at de ingen fremtid har. De holder fast, også selv om fangerne i første omgang afviser dem.

Hun nævner, at Tostan-medarbejderne ofte fejrer højtider som nytår sammen med de indsatte og altid går til dem med tillid, uden at tilkalde en bevæbnet vagt.

– Når en voldsomt mand oplever, at en kvindelig socialarbejder taler med ham uden frygt, får han noget af sin menneskelige værdighed tilbage. Så er processen begyndt, og det afgørende er, at der skal være nogen, der følger den til dørs og sætter en tilsvarende proces i gang i det samfund, manden skal ud og leve videre i, siger Khadidadiatou Soumaré Ba.

Store hjerter

Liliana Mocoroa startede LIFE under den store krise i Argentina i 2001. LIFE hjælper fattige og udstødte børn, men får ikke en pesos i støtte fra myndighederne. Alle arbejder frivilligt, og cirka 1500 frivillige har ydet en indsats i LIFE siden starten

Tekst og foto: Per Vinther / Periskop, redaktionen@sl.dk

Liliana Mocoroa tog en stor beslutning i efteråret 2001. Hun ville hjælpe de fattige og udstødte børn i Argentina.

– Jeg har et stort hjerte, modtager folk med åbenhed, og jeg tror på at hjælpe folk. Vi voksne har et ansvar og skal gøre noget for børnene, mener hun.

Det store sydamerikanske land var præget af en dyb krise i 2001. Store strejker og optøjer kulminerede i december, og den sociale deroute var markant.

Regeringen gennemførte offentlige nedskæringer og reduktioner i lønninger og pensioner, der kunne mærkes bredt i den fattigste del af den argentinske befolkning. Millioner endte på kort tid i fattigdom, og situationen var desperat.

– Jeg måtte bare gøre noget for at hjælpe de mange fattige børn, og derfor stiftede jeg LIFE, fortæller Liliana Mocoroa.

Hun og hendes datter og hendes søn og gode venner begyndte at samle penge ind i raslebøsser i Buenos Aires, og specielt i de kvarterer med mange turister modtog de penge.

Hun tog ud i de fattige forstæder i hovedstaden, og her begyndte hun så småt at lave aktiviteter for børnene i samarbejde med nogle af de lokale beboere i Ciudad Oculta, Mataderos i de yderste forstæder i millionbyen Buenos Aires.

– Der er mange problemer i de kvarterer med

– Jeg havde ikke en cykel, rulleskøjter eller legetøj. Mine forældre opmuntrede mig heldigvis til at gøre noget for de fattige, og derfor er min søster, jeg og mine børn godt opdraget til at hjælpe andre.

Liliana Mocoroa

vold, kriminalitet, aids mm. Vi begyndte med at lave fødselsdagsfester for børnene derude, og de myldrede frem alle steder fra.... Børnene åd selvfølgelig kagen, men også servietterne og stearinlysene, fortæller Liliana Mocoora.

I dag godt syv år efter kører det hele i faste rammer, og samarbejdet med de lokale er hele tiden blevet udbygget, så de aktiviteter, LIFE laver derude, er tilpasset ønsker og behov. Aktiviteterne for børnene er meget populære, og de strømmer til.

Det ser jeg ved selvsyn denne onsdag eftermiddag, hvor en håndfuld LIFE frivillige fra forskellige lande sammen tager ud for at lave den månedlige fødselsdagsfest for alle de børn, der fylder år i januar.

De frivillige har alle LIFE t-shirts på, så det er tydeligt, hvem de er. Ellers kan der opstå problemer, da det er et råt kvarter, udefrakommende normalt ikke færdes i.

Da vi ankommer, bliver vi modtaget af de første børn, der er kommet fra skole. Det er tydeligt, at de glæder sig, og mens tingene pakkes ud, hjælper børnene med at pynte og puste balloner op. Hurtigt er der også gang i leg og sipping på fortovet, og flere og flere børn kommer til. Også enkelte mødre er med. De kender LIFE og er trygge ved dem.

Født fattig

Liliana er selv født i Buenos Aires i et fattigt kvarter, der hedder Montegrande.

– Jeg havde ikke en cykel, rulleskøjter eller legetøj. Mine forældre opmuntrede mig heldigvis til at gøre noget for de fattige, og derfor er min søster, jeg og mine børn godt opdraget til at hjælpe andre.

Hun kender til det at være fattig, og hun nyder stor respekt blandt de fattige børn og deres familier i Buenos Aires. Hun kan færdes alene i de belastede kvarterer – det er der ingen andre i LIFE, der kan.

Sandra Acuna bor i det hus, der danner rammen om community centret Los Angelitos, hvor LIFE i dag arrangerer fødselsdagsfest. Den del af huset, aktiviteterne foregår i, er bygget til med midler fra LIFE. Sandra Acuna leder stedet, og hun er glad for samarbejdet med LIFE.

– Vi er født fattige her, og de fleste børn her har aldrig prøvet at holde fødselsdag derhjemme, og de er derfor rigtig glade for at komme og holde den her, siger hun og tilføjer:

– Børnene elsker de frivillige fra forskellige lande – det får dem til at komme, og familierne ved, at de ikke selv er i stand til at tilbyde de ting og aktiviteter, som LIFE gør.

Hun står og rører i de store gryder i køkkenet. Stedet fungerer også som forsamlingshus om aftenen, hvor folk mod en mindre betaling kan komme hver dag og få et varmt måltid mad. 120 mennesker er tilmeldt denne ordning.

– De fleste familier her har slet ikke overskud til at tænke på fremtiden, de bliver hængende i

fattigdommen og forarmelsen, har intet arbejde, og det er dårligt for deres børn. LIFE er med til at åbne øjnene for børnene, så de får et håb om en fremtid, siger Sandra Acuna.

Ingen offentlig støtte

LIFE er finansieret af donationer efter principet mange bække små. Regeringen og myndighederne i Argentina og Buenos Aires gør nemlig ikke noget, selv om Liliana har prøvet at få dem til at agere.

– Ha, ha, nej de gør absolut intet for de fattige

derude, understreger Liliana Mocoora.

Vi er tilbage i LIFE's kontor midt i Buenos Aires, hvor der er computere, papkasser med genbrugstøj og legetøj og frivillige, der går og kommer. Her er en hektisk aktivitet, og det er her det hele bliver styret fra. I alt fem frivillige kører LIFE til daglig – heraf er de tre Liliana selv, hendes datter og hendes søn.

I huset lejer de værelser ud til de frivillige, og selv Lilianas lejlighed er viet til LIFE:

– Her bor jeg med mine to børn, og vi har hele tiden 2-3 lejere derhjemme, som er frivillige i LIFE. Samtidig underviser jeg i spansk, og alt i alt betaler det vores udgifter, siger hun.

LIFE har i dag ingen problemer med at finde frivillige fra hele verden.

– De finder os, og det skyldes både mund-til-mund metoden og vores hjemmeside, der er på spansk, fransk og engelsk.

Hendes store hjerte smitter af på alle i LIFE, der vidner om mennesker med overskud, og man tror hende virkelig, når hun siger:

– Man skal elske sin næste, og jeg elsker børn. Og børn elsker mig.

LIFE

LIFE står for "Luchemos para una Infancia Feliz y con Esperanza", som oversat til dansk betyder: "Vi kæmper for en barndom med lykke og håb".

LIFE er en argentinsk non-profit, familiedrevet organisation, som arbejder i socialt belastede kvarterer, især i hovedstaden Buenos Aires. LIFE's mål er at øge børns levestandard, forbedre deres miljø, give dem nye muligheder og en bedre fremtid.

Alle i LIFE arbejder som frivillige uden løn, herunder det faste personale på omkring 5 personer.

LIFE har en høj rotation af frivillige, og de fleste er udlændinge, der er frivillige i nogle uger eller måneder. LIFE tilbyder billige værelser til leje for de frivillige. Som frivillig behøver man ikke at tale perfekt spansk. Alle hjælper hinanden med det spanske.

LIFE tager ud i de fattigste kvarterer i Buenos Aires og i samarbejde med de lokale tilbyder de fritidsaktiviteter for børnene i sport, sundhed og hygiejne, ernæring, fødselsdag, madlavning, lægehjælp, hiv/aids, forebyggelse, borgerlige og sociale rettigheder, menneskerettigheder, børns rettigheder, familieplanlægning, ulykkesforebyggelse, rådgivning og vejledning.

Aktiviteterne finder sted fra mandag til lørdag om eftermiddagen efter skoletid, og to gange om ugen i løbet af formiddagen.

Alle frivillige bærer en LIFE t-shirt, når man er ude i de fattige kvarterer, så det er tydeligt, hvor man kommer fra for at undgå vold og overfald.

LIFE blev dannet i 2001, og siden da har cirka 1500 frivillige – fortrinsvis udlændinge – hjulpet til i kortere eller længere perioder. Typisk 1-2 måneder.

LIFE får ikke støtte fra myndighederne i Argentina, men finansieres af donationer fra hele verden.

www.lifeargentina.org

Sandra Acuna, leder af community centret Los Angelitos, hvor LIFE's projekter er koncentreret.

IRLAND

Kaldet til det sociale arbejde

Det katolske kald præger det irske sociale system, siger en dansk socialpædagog, der har arbejdet i Irland siden 1999. Hun mener, at det irske system er mere menneskeligt end det danske – men også grænseoverskridende på flere måder

Af Martin Christiansen, redaktionen@sl.dk
Foto: Martin Christiansen

Umidelbart ligner stedet et dansk bo-tilbud for handicappede. I en stor, flot villa, omkranset af en nydelig have i et irsk villakvarter, bor der en håndfuld voksne med autisme og asperger. De bliver passet og plejet døgnet rundt af et personale på ti medarbejdere. I dagtimerne er brugerne aktiveret i forskellige projekter, som skal være med til at fremme deres udvikling.

Men bag facaden gemmer der sig en anderledes tilgang til, hvordan man driver en social institution. I Irland bliver de sociale opgaver på handicap-området hovedsagligt varetaget af enten de religiøse organisationer eller de såkaldte non-profit-organisationer, hvor staten betaler for de leverede sociale ydelser. Med andre ord: En udlicitering af de sociale opgaver.

Og desuden bliver det sociale arbejde – i forlængelse af den religiøse forankring – stadigvæk betragtet til en vis grad som et kald.

Et af bostedets ti ansatte er teamleder Herle Mette Andersen. Siden 1999 har hun bestridt forskellige stillinger som socialpædagog på irske sociale institutioner – kun afbrudt af få ophold i Danmark. Hendes aktuelle arbejdsplads er en non-profit-organisation, RehabCare, som er en vidtforgrenet organisation, der leverer ydelser lige

fra dag- og døgntilbud til støtte i eget hjem og af-
lastningstilbud.

Mere 'menneskeligt'

Selvom de kirkelige organisationer har et religiøst udgangspunkt, bliver de i dag ledet efter moderne principper. Eksempelvis var organisationerne tidligere drevet af præster og nonner, men nu er de udskiftet med faguddannede personer. Men det katolske kald gennemsyrrer stadigvæk de sociale institutioner – uanset institutionernes religiøsitet.

Herle Mette Andersen kommer med et eksempel på, hvordan det kommer til udtryk:

– Hvis brugerne har behov for at komme på ferie, og der ikke er penge til det, så kan personalegruppen godt beslutte at tage af sted alligevel. Det betyder, at vi som personale accepterer at gå glip af en række tillæg, så der kan blive råd til turen, siger socialpædagogen og fortsætter:

– Personlig synes jeg, at det er et meget menneskelig træk ved det irske system, idet man sætter brugernes behov, og ikke sig selv, i centrum. Men jeg er da godt klar over, at man i Danmark vil blive betragtet som skruibrækker, hvis man gjorde det samme.

Nu skal medarbejderens opfattelse af kald ikke betragtes som elastisk i metermål, hvor ledelsen på institutionerne bare kan trække på deres velvilje i ubegrænset omfang, når penge-kassens bund kan anes. Det sker, ifølge Herle Mette Andersen, kun i de tilfælde, hvor opgaven ligger uden for deres kerneområde, eksempelvis en ferie til Wales med brugerne. Her har hun selv været med et par gange – uden tillæg.

Grænseoverskridende

Ifølge den danske socialpædagog, der har tabt sit hjerte til den grønne ø, er en del af forklaringen på accepten af 'gratis arbejde', at fagforeningerne er meget svage i Irland. Eksempelvis er der ikke en

fagforening, der udelukkende organiserer socialpædagogerne, og som specifikt kæmper deres sag. Hun er selv medlem af en fagforening, der har en masse faggrupper under sig, og som varetager interesser for medarbejdere – lige fra byggebranchen til sundhedssektoren og produktion. Det betyder, at den forholdsvis lille gruppe af socialpædagoger nemt bliver væk i den store helhed, og det vanskeliggør et tilhørsforhold til en fagforening.

Et anden menneskeligt træk ved det irske er, at skellet mellem det professionelle, personlige og private, i højere grad end i Danmark, er udvisket. Når en af brugerne fylder rundt, sker det ofte, at medarbejderne bliver inviteret af brugernes familie til denne private sammenkomst.

– Jeg har været med til en 18-års-fødselsdag. Men jeg må indrømme, at det er lidt for grænseoverskridende for mig, og at det bliver for personligt, siger Herle Mette Andersen, der tilføjer, at det er en holdning, hun deler med en beskedent del af hendes irske kollegaer.

Flere ufaglærte pædagoger

Som en konsekvens af den svage tradition for fagforeninger i Irland er der i ansættelsesforholdet kun én form for pædagoger – modsat i Danmark, hvor man opererer med både ufaglærte pædagogmedhjælper og uddannede pædagoger.

Derfor modtager de irske pædagoger en enslydende løncheck – uanset om de har en uddannelse eller ej.

Men det er stadigvæk en fordel at tage en uddannelse som pædagog, da nogle organisationer kun ansætter uddannede pædagoger, eller hvis man har ambitioner om at blive teamleder eller manager.

Denne ligestilling mellem de ufaglærte og uddannede pædagoger er ikke helt uproblematisk, konstaterer Herle Mette Andersen. Og problemet bliver ikke mindre af, at antallet af ufaglærte pædagoger i Irland er en del højere end i Danmark, nærmest fifty-fifty i gennemsnit på nogle arbejdspladser.

På den måde 'fylder' de to grupper lige meget. Udfordringerne kan eksempelvis opstå i forbindelse med personalemøderne.

– Ved de pædagogiske diskussioner kommer forskellene mellem de ufaglærte og uddannede op til overfladen, fordi de to gruppers måde at tænke pædagogik på er forskellig ligesom måden at formulere sig på. Det betyder længere diskussioner, fordi man som uddannet pædagog skal forklare de bagvedliggende grunde til det, man siger, siger den danske teamleder, der i samme åndedrag tilføjer, at en god mødeleder kan medvirke til at reducere konflikterne og skabe en god stemning ved møderne.

Men de pædagogiske forskelle kan også opstå i dagligdagen, når gulvet skal vaskes.

– Det kan ske, at en ansat beder brugerne om at gå ind og se fjernsyn, så den pågældende hurtigt kan få vasket gulvet uden at inddrage brugerne –

udelukkende med det formål, at den ansatte så hurtigere kan komme hjem. Denne samlebåndstankegang berører mig, idet det er nedværdigende over for brugerne. Man skal huske på, at det er deres hjem, og det skal man acceptere, siger Herle Mette Andersen, som gerne vil sætte en fed streg under, at det bestemt ikke gælder alle de ufaglærte – og at denne holdning også kan forekomme blandt de uddannede.

Herle Mette Andersen fortæller om det irske system: – Hvis brugerne har behov for at komme på ferie, og der ikke er penge til det, så kan personalegruppen godt beslutte at tage af sted alligevel. Det betyder, at vi som personale accepterer at gå glip af en række tillæg, så der kan blive råd til turen.

FAMILIEPLEJE

Flere børn skal anbringes

Socialministeren vil have flere anbragte børn i familiepleje. – Så skal familieplejerne have bedre vilkår. Ansæt dem i kommunerne, lyder Socialpædagogernes opfordring

Af Lone Marie Pedersen, lmp@sl.dk

I ngen sommer uden hurtige udspil fra ministre og andre politikere. Således også denne sommer, hvor velfærds- og socialminister Karen Ellemann (V) har meddelt, at flere børn skal sættes i familiepleje frem for døgntilbud.

Regeringen er ved at lægge sidste hånd på "barnets reform", og et af temaerne bliver familiepleje. Ministeren siger til Kristeligt Dagblad, at regeringen først og fremmest vil give de knapt 15.000 børn og unge, som er anbragt uden for hjemmet, "ret til tryghed og nærhed".

Og hermed mener ministeren, at mange flere skal anbringes i plejefamilier, og hun vil klæde familieplejerne på til opgaven ved at tilbyde dem mere efteruddannelse og støtte.

– Jeg tror, det er vigtigt for udsatte børn og unge at få trygge og stabile relationer. Det kan man godt få på en døgninstitution, men stabiliteten er vanskeligere at skabe. Fordi man hele tiden møder professionelle

voksne, som er på en arbejdsplads med vagter og skiftende arbejdstider. Derfor skeler vi til Sverige, hvor man har gode resultater med at anbringe mange flere børn i familier, siger Karen Ellemann.

Ansæt familieplejerne

Socialpædagogerne er glade for, at ministeren har fokus på familieplejerne, siger næstformand Benny Andersen.

– Men det kræver en oprustning af området. Hvis udsatte børn i højere grad skal anbringes i familiepleje, kræver det frem for alt, at familieplejerne sikres ordentlige uddannelses- og ansættelsesforhold. Derfor er det væsentligt, at vi sikrer, at familieplejerne får ordentlige

forhold at løse deres særdeles vigtige arbejde under.

– Vi har længe peget på, at det er vigtigt – ikke mindst for de 6.000 børn det jo handler om – at familieplejerne sikres anstændige arbejds- og ansættelsesvilkår. Det er den eneste måde vi kan sikre, at de kan koncentrere sig om den opgave, de er sat til at udføre, nemlig at tage fagligt forsvarligt vare på de anbragte børn, de har ansvaret for. Derfor mener vi, at de familieplejeanbragte børn og familieplejerne skal sikres ved at blive en del af det kommunale beredskab. Det sker ved at sikre familieplejerne ansættelse i kommunen, siger Benny Andersen

NY BESTEMMELSE

Lesbiske samme ret til barsel

Ny bestemmelse i adoptions- og barselsloven får også betydning for ansatte på det kommunale og regionale område. Nu ret til to ugers orlov med løn straks ved barnets fødsel

Af Kurt Ladefoged, kl@sl.dk

Den 1. juli i år ændres adoptionsloven sådan, at en kvinde (lesbisk medmor)

kan adoptere sin registrerede partners barn allerede fra fødslen, hvis barnet er blevet til ved kunstig befrugtning med anonym donorsæd – og parterne boede sammen på tidspunktet for den kunstige befrugtning.

Hidtil har medmoren ifølge barselloven imidlertid ikke haft ret til to ugers fravær med dagpenge i forbindelse med barnets fødsel på lige fod med fædrene. Det rettes der nu op på med en ny bestemmelse i barselloven, der også giver medmoren denne ret.

Det får også indflydelse på barselsaftalen, som forhand-

lingsfællesskabet KTO har indgået med Kommunernes Landsforening (KL) og Danske Regioner.

Ifølge barselsaftalen har den lesbiske medmor først ret til barsel i forholdet til barnet, når den pågældende har adopteret barnet, hvilket som hovedregel først har kunnet ske tidligst tre måneder efter fødslen. Dermed har hun ikke kunnet udnytte de to ugers orlov inden for de første 14 uger efter barnets fødsel.

KL og KTO har derfor drøftet konsekvenserne af lovændringerne i forhold til barselsaftalen og er enige om, at den lesbiske

medmor har ret til at holde to ugers orlov med løn i forbindelse med fødslen forudsat, at hun adopterer sin registrerede partners barn allerede fra fødslen.

KTO vil sammen med KL og regionerne efter sommerferien drøfte, om der i den forbindelse er brug for en redaktionel ændring af barselsaftalen på de to områder.

Fiktion over virkelighedens grimme fjæs

Scener fra anbragte børn og unges
liv blev studieprojekt på Peter Sabroe
Seminariet, hvor Socialpædagogerne
Østjylland fulgte op med paneldebat.
Hvordan kommer vi videre, lød det igen
og igen

ANBRAGTE BØRN OG UNGE

– Jeg er grebet. De har turdet gå ind i omsorgssvigtede børns verden, og jeg ved, det har kostet dem blod, sved og tårer.

Bente Nielsen, leder, Baglandet

Af Hanne Sørensen Smith, redaktionen@sl.dk
Foto: Rasmus Baaner

Fiktion er det. Men smurt ud over virkelighedens grimme fjæs, der ikke lader sig sminke væk. Svært at fatte helt, selv om det smækkes lige i ens sanser. Vanskeligt fuldt ud at forstå, hvordan vi mennesker kan behandle vores børn og unge – som forældre og som samfund.

‘Mit liv er ødelagt. Mine tanker går i hak. Men jeg får det aldrig sagt.’ Sådan digter en af de 47 danske og udenlandske første semester-studerende, der står på scenen på Peter Sabroe Seminarieret i Århus. Sammen spiller de teaterforestillingen ‘7 stjerner til Baglandet’ for 100 mennesker, som Socialpædagogerne Østjylland har inviteret til forestilling og debat om, hvordan der holdes fokus på anbragte børn og unge. De 100 kender det ødelagte liv. De er tidligere anbragte, familieplejere, familieplejekonsulenter, socialpædagoger og forstandere.

Holdet på scenen giver sig totalt hen i rummet mellem fakta og fiktion. I hen ved 20 tableauer udfoldes håbet og håbløsheden, kampen og magtesløsheden. Holdet går durk i flæsket på vold, druk, stofmisbrug, prostitution, selvmord. Og det skildrer ensomheden, sorgen, forladtheden. Kærlighed, leg og glæde er der også, men pladsen er uhyre trang.

Spillerne hviker og skriger, tæsker løs på hinanden og giver knusere. Far og mor, politiet, sagsbehandleren, socialpædagogen, psykologen, den beskyttende engel og de rasende papirdjævle. De er der alle sammen – omkring de omsorgssvigtede børn og unge.

De 47 studerende skifter pladser ved instrumenterne, synger kor, danser, stomper og agerer i dusinvis af kostumer på en baggrund af film

og billeder. ‘At the end of the smile there’s a life’ synger de. Senere takker de deres hjælpere og får lange klapsalver tilbage fra en forsamling, der har rejst sig i taknemmelighed.

‘Jeg er grebet’

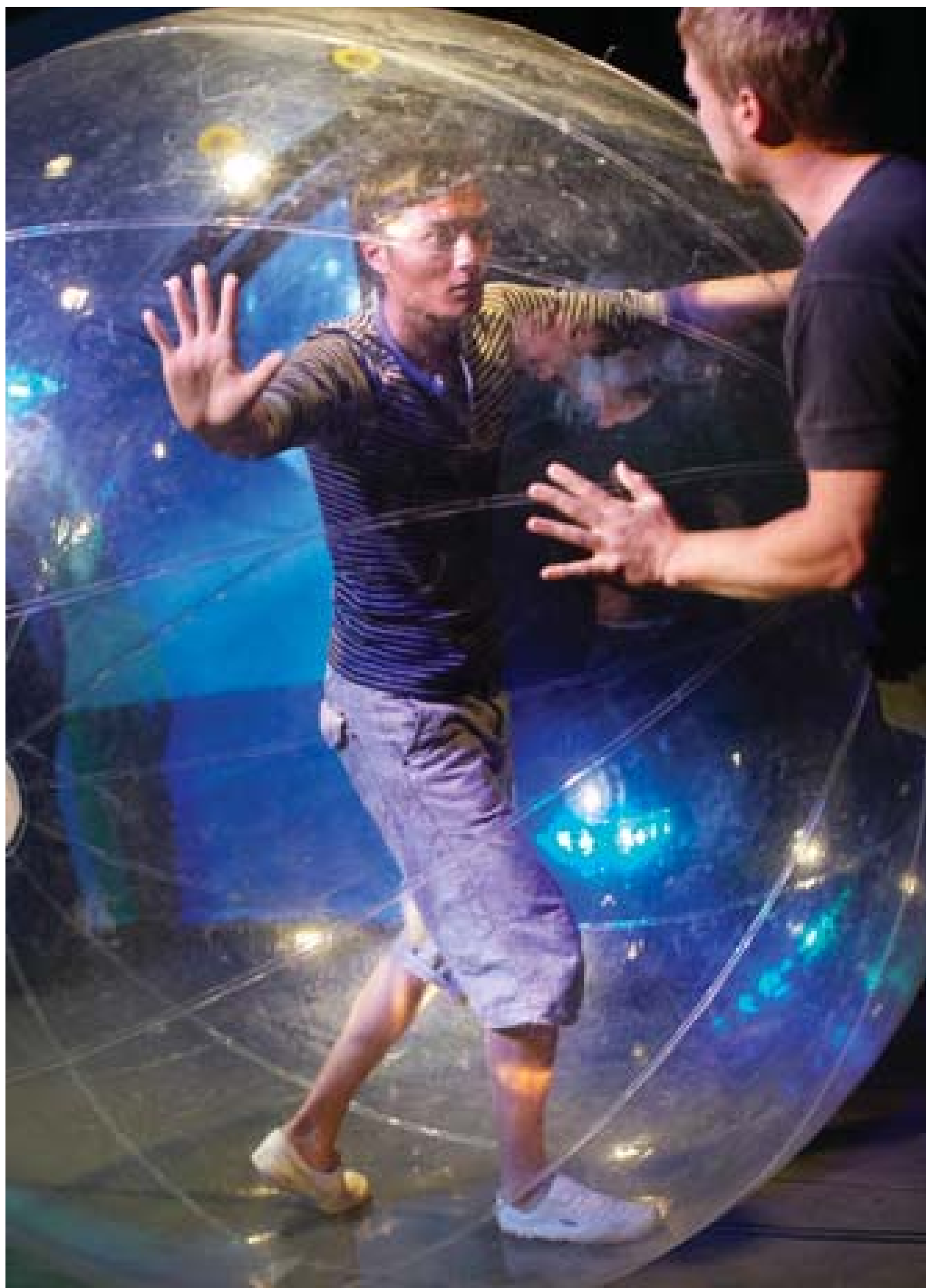
Nogle af historierne bag tableauerne har de studerende hentet fra egne rækker, andre fra Baglandet i Århus, der er mødested og rådgivning for nuværende og tidligere anbragte børn, unge og voksne. Her er Bente Nielsen leder, og hun kontaktede seminarieret i det spæde forår med henblik på et samarbejde om tidligere anbragte børns dag 2. april. Ud af det kom ‘7 stjerner til Baglandet’, som hun nu har oplevet for anden gang:

– Jeg er grebet. De har turdet gå ind i omsorgssvigtede børns verden, og jeg ved, det har kostet dem blod, sved og tårer, siger Bente Nielsen, der også hører til initiativtagerne til Tabuka – tidligere anbragtes bud på kvalitet i anbringelsen.

Hun indleder paneldebatten efter forestillingen:

– Børnesamtalen kræver nytænkning. Den er for begrænsende, for formalistisk og ikke forståelig. Den skal hjælpe børn og forældre med at formulere og erkende, med at forsone sig med livssituationen. Og så skal vi have en barnets støtteperson, en fast voksen i erkendelse af, at svingdørsbørnene får det allerdårligste voksenliv. Derfor er efterværn også vigtigt. Der skal være efterværn allerede fra 15 og til 25 år med ubrudt, relationspræget støtte til bolig, uddannelse, revallidering, behandling, arbejde, økonomi og sociale relationer.

Bente Nielsen synes også, børn skal sikres mod tåbelig pædagogik. Hun citerer en antropolog, der fulgte arbejdet på en døgninstitution i et års tid. En dag var der underbemanding, så børnene og de unge spillede fodbold hele dagen med de voksne og havde en fantastisk dag. Men pædago-

gerne sagde, at der var udført for lidt pædagogisk arbejde.

Altid stærke rødder

En anbringelse kræver: At barnet eller den unge er velundersøgt, et godt match og samarbejde mellem bosted og familie, et velforberedt anbringelsessted, kvalificerede medarbejdere, samarbejde fagpersoner imellem, forudsigelighed og tryghed, fokus på forældrene, godt skoletilbud, fokus på særlige kompetencer – for eksempel et håndværk, fritidsaktiviteter, netværksgrupper og efterværn.

Det fortæller Bente Nielsen så tit, hun kan komme af sted med det. Og så har hun en række gode råd til folk, der er omkring anbragte børn og unge: Det er vigtigere at være end at gøre. Vær åben og opmærksom i nuet. Brug intuition og se med hjertet. Brug autoritet. Der er altid stærke rødder, selv om de er usynlige. Uventede begivenheder kan åbne sanser og ændre liv. Også et barn har indre visdom. Ydre viden er ikke vigtigere end indre visdom. Din indre stemme kan redde liv. Døden er et livsvilkår, du skal turde tale om.

Meget stærk og meget rar

– Det er super med teater og debat i dag. Men det var nøjagtig de samme ord, jeg hørte, da jeg var forstander for 15 år siden. Det er rigtigt det med intuitionen. Men der er også brug for viden. Specielle børn kræver specielle voksne. Hvordan kommer vi videre, spørger Jørgen Hansen, uddannelseschef på Peter Sabroe og Gedved Seminarier.

– Den lange, lange tid, hvor det er galt før anbringelsen, gør jo, at børn og unge bliver anbragt

så sent, at de ikke kan bruge det godt og fremadrettet. Politikerne skal føre en ordentlig socialpolitik – over hele landet. Politikere skal være nogle, der tør. For det er ikke alle mennesker, der kan vide, hvad der er bedst. Som fagpersoner må vi styrke området og blive ved med at fortælle, at der er brug for det rigtige tilbud på det rigtige tidspunkt, siger Verne Pedersen, formand for Socialpædagogerne Østjylland.

Og citerer med glæde Bente Niensens Pippi Langstrømpe-ord: 'Når man er meget stærk, skal man også være meget rar.'

– Vi har stort fokus på området, svarer Ango Winther (S), der er formand for Socialudvalget i Århus Kommune.

– Antallet af anbringelser er fordoblet hos os i 2008. Hvis fokus ikke var kommet, hvordan var det så gået med de børn? Jo, vi har været i vælten,

men der er vilje til at komme bedre fremad, siger han og suppleres af Claus Thomasbjerg (SF), der er medlem af samme udvalg:

– Ja, men vi skal have opbakning i kroner og øre til at støtte viljen.

Det kan blive bedre

Igen og igen bliver det nævnt af flere tilhørere og flere i panelet: Jamen, hvordan kommer vi videre, så der ikke blot er flere, men også bedre anbringelser?

Forslag kommer der også: Tage underretningsspligten alvorligt uden berøringsangst. 'Analysere' hele familien. Vurdere, om barnet kan tåle forældrene – og i givet fald hvor meget. Ikke skelne mellem forebyggelse og anbringelse, men sætte ind i tide. Efteruddannelse i forhold til børnesamtalen. Kurser i at kunne håndtere at være 'forældre' til børn, der allerede har forældre.

Et andet forslag er en børneombudsmand, for som Bente Nielsen udtrykker det: – Det er systematisk, at der hvor børn og unge har det værst på anbringelsesstederne, der er de uvidende om deres rettigheder for eksempel i forhold til at klage.

Og Jørgen Hansen foreslår at tænke teori og praksis meget mere sammen på en visionær temadag mellem Socialpædagogerne Østjylland og Peter Sabroe Seminarieret. Den er Verne Pedersen med på og henvender sig til forsamlingens tidligere anbragte: – I er eksperterne. Vi tør godt lytte og lære og bruge det fremover.

*Du kan læse mere om Baglandet, mødested og rådgivning for nuværende og tidligere anbragte børn og voksne på www.baglandet.com
Og du kan læse mere om Tabuka, tidligere anbragtes bud på kvalitet i anbringelsen på www.tabuka.dk*

POLITIK

Ideologi afgør om opgaver privatiseres

I dag bruger kommunerne gennemsnitlig hver fjerde skattekrone til at købe serviceydelser fra private leverandører. Det skyldes blandt andet krav fra VK-regeringen

Af Kurt Ladefoged, kl@sl.dk

Hvem skal levere madpakken til børnehaven? Hvem skal gøre rent i offentlige institutioner? Hvem skal stå for ældreomsorgen?

Det afhænger i høj grad af, hvilken partifarve borgmesteren har og dermed råder over flertallet i kommunalbestyrelsen. Det fremgår af LO's ugebreve A4 nummer 23.

Ugebrevet skriver, at siden VK-regeringen indtog minister-taburetterne i 2001, har private leverandører i stigende omfang bevæget sig ind på hidtidige offentlige opgaver. Alene fra 2006

til 2008 steg værdien af de opgaver, kommunerne sendte i udbud med 17,5 milliarder kroner – til et samlet beløb på knap 53 milliarder kroner i 2008.

Men det er ikke kun prisen, der afgør, om en kommunal opgave skal løses af private hænder eller af de offentligt ansatte. Det er også partifarve, der afgør valget, skriver ugebrevet.

– I sidste ende er det et politisk spørgsmål, om man vil konkurrenceudsætte de offentlige opgaver eller ej. De borgerlige mener, at private leverandører kan gøre det lige så godt som kommunale, mens Socialdemokraterne og SF mener, at man har mere styr på opgaverne, hvis man holder dem i kommunen, siger Anders Brinch Larsen, direktør i Miljø & Teknikforvaltningen i Norddjurs Kommune, som sender færrest offentlige opgaver i udbud.

Et studie foretaget af Anvendt Kommunal Forskning (AKF) tegner det samme billede, at blandt andet borgmesterens partifarve

har en signifikant betydning for, om kommunen i højere eller mindre grad udbyder offentlige opgaver til private udbydere.

Krav fra regeringen

Men uanset om kommunens lokale folkevalgte går med slips eller i sutsko, som ugebrevet udtrykker det, så står alle som én dog over for et krav fra regeringen og Kommunernes Landsforening (KL): Mere end en fjerdedel af de offentlige opgaver skal sendes i udbud.

Den seneste økonomiaftale indeholdt nemlig en beslutning om, at kommunerne i 2010 skal sende mindst 26,5 procent af de opgaver, der kan udliciteres, i udbud. Og her kan med nogle få undtagelser alt komme i spil.

Ugebrevet beskæftiger sig også med det paradoks, at hvis opgaverne ved at blive sendt i udbud bliver både bedre og billigere, hvorfor tøver kommunerne så med at gøre det?

Det har professor Niels Blomgren-Hansen fra det øko-

nomiske institut CBS et muligt svar på:

– Når så få kommuner udliciterer skyldes det nok mest af alt, at der ikke ligger en masse guld på gaden, der venter på at blive samlet op. Flere virksomheder har indset, at de ikke kan tjene penge på ældreomsorg eller daginstitutioner.

– Så er det jo mærkeligt at presse kommunerne til at skulle udlicitere en vis mængde opgaver, hvis de har fundet ud af, at det er en dårlig idé, siger Blomgren-Hansen.

Tendensen tyder da også på, at udviklingen går den modsatte vej, fordi kommunerne efter kommunalreformen begynder at trække opgaver tilbage og begynder at opbygge egne virksomheder til at løse opgaverne.

Kilde: www.ugebreveta4.dk A4 nummer 23, side 20: Salg af offentlige opgaver er ideologisk

SL faglige netværk for aflastningstibud har ETIK som tema på årets konference. Få inspiration, reflekter, diskuter og skab netværk med kollegaer.
Østergård hotel i Herning 28. og 29. oktober 2009

Du kan møde Nick Horup fra "Er vi helt gak gak" og høre om hans etiske overvejelser. Karsten Krogshave vil med udgangspunkt i Strandvænget stille spørgsmålet "Hvordan kan det gå så galt?". Der vil også være Workshops, Ledercafe og paneldebat.

Tilmeldingsfrist: 1. september 2009

Yderligere oplysninger og tilmelding – se www.sl.dk/kalender

FAGBLADET PÅ FACEBOOK

Pluk fra erfarings- og vidensdeling i Facebook-gruppen "Fagbladet Socialpædagogen".
(Nogle indlæg er forkortet og redigeret sprogligt.)

Tips søges til kommunikation med udviklingshæmmede

Kirsten Ø. Kristensen skriver:

Jeg arbejder på et bo-sted for udviklingshæmmede i alderen 46-85 år. Da vi har fået nogle beboere med kommunikationsproblemer af forskellig art, skal vi i gang med at arbejde med non-verbal kommunikation/totalkommunikation.

To af vores beboere er spastikere, som tidligere har klaret sig verbalt, men som får sværere og sværere ved at blive forstået efterhånden som, de bliver ældre. De er begge kørestolsbrugere.

En beboer er ved at miste sin hørelse, men har et udmærket ekspressivt sprogbrug. Denne beboer har den force, at han kan læse, så vi skriver beskeder til ham på papir.

Den sidste beboer har ikke et ret stort ordforråd. Denne beboer er spastiker, bruger rollator og kan nogle enkelte tegn. Meget har inden indflytning hos os været forsøgt mht til tegn-til-tale, billedbøger, kort osv i et forsøg på at give beboeren redskaber til at kommunikere med.

Jeg har for en del år siden arbejdet meget med Tegn-Til-Tale med autistiske og udviklingshæmmede børn og unge, men da denne problematik omkring kommunikation er ny for de fleste i vores personalegruppe, søger jeg hjælp her.

Er der nogen, som har erfaring med denne gruppe voksne/ældre spastikere med udviklingshæmning, som mister deres taleevner? Jeg overvejer TTT, men kunne også godt tænke mig at høre, hvis nogen her har erfaringer med forskellige former for talemaskiner. Jeg vil også gerne høre for og imod pictogrammer og billeder/konkreter.

Mht vores beboer, som er ved at miste hørelsen, tænkte jeg, at nogen nok har erfaring med små "skrivemaskiner" eller lignende. Jeg håber, at nogen kan hjælpe. I må gerne skrive her på siden eller sende relevante links til mig på mail feavk@email.dk
På forhånd tak!

Debatforum under overskriften "Kommunikation," 8. juli 2009

Kommende pædagogstuderende til interview

Journalist på Fagbladet Socialpædagogen, Maria Rørbæk, skriver: Kommende pædagogstuderende med interesse for socialpædagogik søges til et gruppeinterview i København i August. Hvorfor vil du være pædagog? Hvad glæder du dig til ved uddannelsen? Hvad bekymrer dig? Skriv til mig på mrk@sl.dk - og husk dit tlf.nummer. Pga. ferie vender jeg først tilbage til dig efter den 10. august

Væggen 9. juli 2009

Læs mere - og send selv bidrag - på Facebook-gruppen, som du finder via www.socialpaedagogen.dk
Der er åbent for debat sommeren over, men denne spalte holder sommerlukket til slutningen af august.

Redigeret af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

UDSATTE BØRN

Alvorlige fejl i Mou-sagen

Aalborg Kommune overså en lang række signaler i den såkaldte Mou-sag, og der burde langt tidligere været skredet til anbringelse af begge børnene uden for hjemmet

Af Jens Nielsen, jni@sl.dk

Der blev begået flere alvorlige fejl i forvaltningen i Aalborg i den såkaldte Mou-sag. Det viser den gennemgang af sagen, som BDO Kommunernes Revision har lavet. Begge de børn, sagen drejer sig om, burde være anbragt uden for hjemmet langt tidligere, end det skete, fastslår rapporten, som byrådets politikere har enstemmigt taget til efterretning.

Sagen kom frem efter tvangsfjernelsen af en 13-årig pige, hvis mor og stedfar havde mishandlet hende gennem flere år - fra hun var ni år til hun i april 2008 blev fjernet og anbragt på en døgninstitution.

Få dage efter anmeldte kommunen forældrene til politiet, og de er senere idømt fem måneders fængsel for de gentagne overgreb.

Men Aalborg Kommune kunne have grebet ind langt før:

I rapporten peges der på, at kommunen ikke i tilstrækkelig omfang har forholdt sig til den viden, som der forelå allerede, da familien i 2005 flyttede til Aalborg fra Helsingør og kommunen derfor overtog sagen. Og det selvom Helsingør Kommune gjorde familiens nye kommune

opmærksom på problemerne, og trods at Helsingør lige forud for flytningen havde indledt en tvangsfjernelsessag mod familien.

I BDO-rapporten kritiseres kommunen for ikke at have reageret på de underretninger, der forelå, og for ikke at have inddraget de to børn, pigen og hendes yngre bror.

Desuden kritiserer rapporten, at der ikke er foretaget en fyldestgørende paragraf 50-undersøgelse, og at der i det hele taget har manglet overblik i forvaltningens håndtering af sagen, samt at der ikke har været gjort nok for at indhente oplysninger fra de parter, der har haft med børnene at gøre.

I Familie- og Beskæftigelsesforvaltningen i Aalborg erkender man, at der begået alvorlige fejl - og at det har fået alvorlige konsekvenser for de to børn og deres pårørende.

Som følge af sagen har man iværksat en række initiativer, som skal sikre mod gentagelsestilfælde. Det handler om en stribe omorganiseringer i forvaltningen, og man arbejder på i den kommende tid at lette det tværfaglige arbejde - blandt andet gennem oprettelsen af tværfaglige team, der skal kunne inddrages i særligt komplicerede sager - ligesom der skal fornyet fokus på barnets perspektiv i de enkelte sager. Det har forvaltningen tidligere haft som fokusområde i forbindelse med KABU-projektet.

Forvaltningens samlede plan for en forbedret indsats fik fuld og enstemmig opbakning fra politikerne i byrådet.

DEBAT

Forbudsmodellen dur ikke

Af Kjeld Krageskov
Klosterbanken 18, Slagelse
(Modtaget d. 7.7.2009)

En stor gr. af medborgere er i fx socialpædagogers varetægt.

Disse borgere har mange behov som de, naturligt, ønsker opfyldt – herunder seksuelle behov.

Det er beskrevet, i autoriserede vejledninger, under hvilke vilkår, og i hvilken grad fx socialpædagoger kan hjælpe klienter til at få disse behov tilfredsstillet, fx hos prostitueret.

En del, mere eller mindre akademiske og bornerte, især kvindelige politikere, fra centrum-venstre samt SF og Enhedslisten vil have købesex kriminaliseret.

De tror (?), at det er fordi, de vil beskytte verdens kvinder, fra arbejderklassen og nedefter, mod overgreb, vold mv., som det desværre, nu og da, ses d.d. indenfor kvindehandel (trafficking) systemet.

Mange kvinder – (læs fx sexarbejde.dk – seksualpolitik.dk samt forskellige forskningsrapporter fra ind og udland) – vil meget gerne fritages fra omklamring fra disse velmenende og "beskyttende" intellektuelle (med)søstre.

Kvindernes rettigheder til selv at bestemme over egen gøren og laden interesserer ikke disse, selvbestaltede moralens vogtere!

Købesex kommer vi ikke til livs ved at kriminalisere de mænd, samt kvinder, det sker jo også, som køber sig til sex.

Det er en falsk og urimelig illusion!

Det politikerne bør gøre er at nedsætte en kommission, som skal se på hele problematikken.

Indhente informationer fra lande i verden hvor man løser problemerne uden urealistiske forbud mod købesex.

Jeg tror personligt langt mere på en model a la den, der er indført i New Zealand. Også nogle af de Amerikanske stater har tiltalende lovgivning på området.

I det hele taget bør prostitutionsområdet gives mere frit, men, – måske, mere under myndighedskontrol?

Et Smiley-ordning på området (lægekontrol, hygiejne, renlighed, indtjening for sexarbejderne mv.), jf. den frie lovgivning, der måtte blive vedtaget på området, ville være hjælpsomt!

Kriminaliseringen af sexkunderne i Sverige og Norge har bevist, at forbudsmodellerne, naturligvis, ikke dur!

Du kan d.d. sagtens købe sex i Malmø samt Oslo. Blot nu andre steder, og til en anden pris.

Det nederste lag af sexarbejdere er blevet endnu mere sølle stillet, end de var før lovgivningen (forbud) på området.

Vågn dog op – til virkelighedens verden – i centrum-venstre intellektuelle kvinder, som så gerne vil opdrage på verdens alt og alle!

Sæt os fri fra jeres, omend velmente, omklamringer!

NYHEDSBREV

Nyt om teori, forskning og metode, juli 2009

Dette nyhedsbrev omhandler familieplejere, børn og unge, vold i familien og demens. Se smagsprøver på indholdet nedenfor.

Familieplejere

Familier med etnisk minoritetsbaggrund vil gerne have plejebørn

Københavns kommune har, efter mere end en fordobling i antallet, flest plejefamilier med etnisk minoritetsbaggrund i hele landet. Det kan blive en fordel for udsatte børn skriver Center for Familiepleje i en pressemeddelelse den 23. juni på baggrund af en undersøgelse.

Børn og unge

De utrolige år

Servicestyrelsen har udgivet en ny pjece om programserien De Utrolige år. Pjecen giver en introduktion til De Utrolige År og de indsatser, som kan afhjælpe børns adfærdsvanskeligheder og styrke deres muligheder for et godt liv.

Større indflydelse på eget liv for børn og unge med handicap

Børn og unge med handicap skal have mulighed for selvbestemmelse og indflydelse som andre jævnaldrende. Nyt materiale fra Servicestyrelsen viser vejen til mere selvbestemmelse for børn og unge med handicap.

Vold i familien

Undersøgelse af kommunernes beredskab ved æresrelateret vold og partnervold

En ny undersøgelse, som Indenrigs- og Socialministeriet offentliggjorde den 12. juni, viser, at omkring en fjerdedel af landets kommuner har et særligt beredskab til at imødekomme henvendelser om partnervold, mens cirka en femtedel har det i forhold til æresrelateret vold. For børn under 18 år, som oplever æresrelateret vold, har 14 kommuner et beredskab, og når det gælder partnervold, eller at børnene er tilskuere til forældres vold i hjemmet, har 19 kommuner et beredskab.

Demens

Ny viden om socialpædagogik og demens

Servicestyrelsen offentliggjorde den 4. juni fire nye hæfter om socialpædagogisk praksis i demensomsorg. Hæfterne formidler på hver sin måde viden om et stort uddannelsesprojekt, hvor 2000 medarbejdere i 35 kommuner har udviklet deres kompetencer, så de kan bruge en socialpædagogisk tilgang i omsorgen og plejen af demente.

Læs mere på www.sl.dk/tfm, hvor du kan tilmelde dig nyhedsbrevet.

**www.sl.dk – hjemmesiden
for socialpædagoger**

BØGER

Redigeret af Jens Nielsen

Handlingsmæssigt råderum i socialt arbejde

Af Kerstin Svensson, Eva Johansson og Leili Laanemets

Denne bog er måske mest rettet mod socialrådgivere – men den handler om socialt arbejde i praksis, så der er et klart tværfagligt snit over bogens temaer. Det er, skriver forfatterne i forordet, ikke bogens intention at fortælle, HVORDAN man udfører socialt arbejde, eller hvordan man BØR udføre det – det handler derimod om at få læseren til at reflektere over de forskellige konkrete situationer, som

man møder i praksis. Og disse refleksioner vil jo være lige så gyl-dige for en socialpædagog, som for en socialrådgiver. Ikke mindst fordi der trods forskellige roller i de to fag er det fælles træk, at man er spændt ud – næsten som i romerske torturmetode med en hest, der trækker i hver arm og hvert ben – mellem ens eget professionelle jeg, lovkrav, organisationens eller institutionens interesser og brugerens ønsker og interesser. Bogen runder temaer som interaktioner, professionernes rolle, den faglige rolle, forholdet til klienterne og dokumentation og den afsluttende bemærkning er, at man som socialarbejder har mulighed for at befinde sig i en konstant 'udviklingsproces, hvor man hele tiden selv kan udvikle sig som menneske, samtidig med at man både medvirker til at skabe ny viden til professionens udvikling og, frem for alt, forbedret livssituation for de mennesker, man møder'. Opmuntrende – og krævende...

Udkommet på Akademisk Forlag. 256 sider, 299 kroner.

Ledelse og samarbejde

Af Gunilla Wahlström

En pædagogisk hverdagsbog lyder titlen på denne bog, der handler om, hvad det vil sige at lede grupper af børn. Den er skrevet – letlæst og underholdende – af en (svensk) lærer, men handler også mere generelt om ledelse af team og om hvordan der er at være leder OG en del af en arbejdsplads: Betydningen af den ledelsesform, man – bevidst eller ubevidst – vælger, af relationerne i medarbejdergruppen, af de forskellige faser i gruppeprocesser og af konfliktløsning og -håndtering. Centralt står evnen til at skabe tryk-ghed på alle niveauer, og her er bogen meget værktøjsorienteret og fuld af cases, som både ledere og pædagoger vil kunne genkende. Midt en tid, hvor det der med autoriteter er gået af mode... Gunilla Wahlström

er som nævnt lærer, men også foredrags- holder og forfatter til en række bøger om samspillet i den pædagogiske verden, ligesom hun har skrevet to bøger om den omsorgssvigtede dreng Kirre.

Udkommet på Dafolo Forlag. 143 sider, 188 kroner.

Samtalen som værktøj

Af Karen Zimsen

Hvad siger du? Hvad siger vi til hinanden? Og hvad betyder det? Denne bog handler om, hvad samtalen kan bruges til, når man som professionel skal hjælpe et andet menneske. Det handler blandt andet om at 'kende sine egne fordomme og blinde pletter – blandt andet prøve at forstå, hvordan det føles at skulle bede en anden om hjælp', som forfatteren skriver i introduktionen til det, hun selv kalder en begynderbog i samtaleteknik. Det er, fortsætter hun, i høj grad et spørgsmål om empati og instinkt – og teknikken handler i høj grad om at kunne bruge de to ting på den bedste måde – sådan så man som professionel kan 'lugte' angst og aggression og agere bedst muligt: ved at bibringe den anden en følelse af menneskelig værdi og dermed evnen til at løse egne problemer. Forfatteren er pensioneret socialrådgiver og har tidligere undervist i netop samtaleteknik.

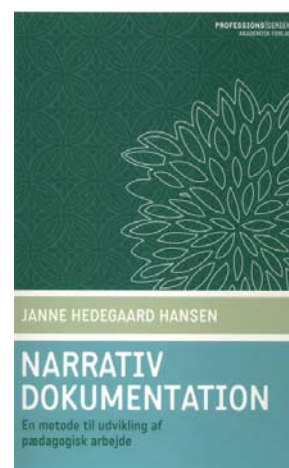
Udkommet på forlaget Frydenlund. 108 sider, 199 kroner.

Narrativ dokumentation

Af Janne Hedegaard Hansen

Åh nej, nu vi skal dokumentere – igen! Indrøm det bare, det er ikke altid, at kravene om dokumentation er lige velkomne. Det er endnu en opgave og noget, der kan føles som administration, langt fra det centrale relationsarbejde og som en forsimpning af hele den indsats, man som socialpædagog lægger for dagen. Men her kommer den narrative metode ind i billedet, for dens mål er nemlig at gøre dokumentationen til en både integreret og meningsfuld del af det pædagogiske arbejde – og i sidste ende kan den narrative metode være et redskab til udvikling af det pædagogiske arbejde, som undertitlen lyder. Bogens forfatter er ph.d. i socialpædagogik, og hun fortæller i bogen om både teori og praksis i den narrative dokumentation: Gennem fagpersonens egne fortællinger kan man ikke bare dokumentere en 'sag' på en bedre, mere dækkende og tilfredsstillende måde, men også af-dække metoder og logikker i pædagogens egen praksis – og dermed få redskabet til at ændre denne praksis.

Udkommet på Akademisk Forlag/Professionsserien. 132 sider, 199 kroner.

SOCIALPÆDAGOGERNE I MEDIERNE

Familier skal ansættes af kommuner**Danske Kommuner, 2. juli 2009**

Hvis regeringen vil styrke kvaliteten af familiepleje, skal familierne ansættes. Det mener Socialpædagogerne

Anbragte børn skal have tryghed og nærhed, mener indenrigs- og socialminister Karen Ellemann (V), der vil satse på familiepleje frem for institutioner. Hos forbundet Socialpædagogerne hilser man ministerens initiativ velkomment, men understreger, at der er brug for en opgradering af plejefamilierne. De har brug for uddannelse og ikke mindst ordentlige ansættelsesforhold, mener Socialpædagogernes næstformand Benny Andersen. Det sidste kan sikres, hvis plejefamilierne ansættes af kommunerne. "Det er den eneste måde, vi kan sikre, at de kan koncentrere sig om den opgave, de er sat til at udføre, nemlig at tage fagligt forsvarligt vare på de anbragte børn, de har ansvaret for. Derfor mener vi, at de familieplejeanbragte børn og familieplejerne skal sikres ved at blive en del af det kommunale beredskab," erklærer han.

**Positivt udspil fra ministeren
Altinget 2. juli 2009**

Socialministeren vil have flere anbragte børn i familiepleje. Det kræver bedre forhold for familieplejerne, siger Socialpædagogerne. Den socialdemokratiske socialordfører Mette Frederiksen er enig i, at flere børn skal i familiepleje. Men mener, at det kræver en professionalisering området og at man forbedrer plejefamiliernes uddannelses- og ansættelsesforhold.

"Jeg kunne ikke være mere enig. Vi har længe peget på, at det er vigtigt - ikke mindst for de 6.000 børn det jo handler om - at familieplejerne sikres anstændige arbejds- og ansættelsesvilkår. Det er den eneste måde vi kan sikre, at de kan koncentrere sig om den opgave de er sat til at udføre, nemlig at tage fagligt forsvarligt vare på de anbragte børn, de har ansvaret for. Derfor mener vi, at de familieplejeanbragte børn og familieplejerne skal sikres ved at blive en del af det kommunale beredskab. Det sker ved at sikre familieplejerne ansættelse i kommunen," siger Benny Andersen.

**SL til Ellemann: - Ansæt familieplejerne i kommunerne
DK-Nyt 2. juli 2009**

Indenrigs- og socialminister Karen Ellemann melder i dag, at anbragte børn i højere grad skal i familiepleje end anbringes på institution. Med Barnets Reform vil hun sikre anbragte børn 'ret til tryghed og nærhed', og det sikres bedst i familiepleje, siger ministeren.

"Vi er i Socialpædagogerne glade for, at ministeren har fokus på familiepleje som en del af anbringelsesområdet, men flere børn i familiepleje kræver en oprustning af området," siger Benny Andersen. "Hvis ministeren siger A, må hun også sige B. Hvis udsatte børn i højere grad skal anbringes i familiepleje er det væsentligt, at vi sikrer, at familieplejerne får ordentlige forhold at løse deres særdeles vigtige arbejde under."

Den socialdemokratiske socialordfører Mette Frederiksen er enig i, at flere børn skal i familiepleje. Men mener, at det kræver en professionalisering området og at man forbedrer plejefamiliernes uddannelses- og ansættelsesforhold.

"Jeg kunne ikke være mere enig. Vi

har længe peget på, at det er vigtigt - ikke mindst for de 6.000 børn, det jo handler om - at familieplejerne sikres anstændige arbejds- og ansættelsesvilkår. Det er den eneste måde vi kan sikre, at de kan koncentrere sig om den opgave de er sat til at udføre, nemlig at tage fagligt forsvarligt vare på de anbragte børn, de har ansvaret for. Derfor mener vi, at de familieplejeanbragte børn og familieplejerne skal sikres ved at blive en del af det kommunale beredskab. Det sker ved at sikre familieplejerne ansættelse i kommunen," siger Benny Andersen.

Redaktionen er afsluttet mandag den 13. juli 2009.

Se flere presseklip på www.sl.dk/slmedierne

SL's faglige netværk – Sindslidende, afholder konference omkring "Udfordringerne i at sikre kvaliteten og arbejdsmiljøet i den individuelle tilrettelagte støtte til mennesker med sindslidelse" 14. - 15. september 2009 på Hotel Faaborg Fjord

Du kan møde psykolog, Ingrid Hviid. Hvordan kan arbejdsglæden bevares?
Psykolog Knud Ramien, etik og moral, i forhold til registrering og handleplaner.
Ditte Sørensen SL, omkring handicapkonventionen.

Tilmeldingsfrist: Den 14. august 2009

Yderligere oplysninger og tilmelding – se www.sl.dk/kalender

NOTER

Nye pjecer om forebyggelse

Forebyggelse blandt sårbare grupper kan være med til at øge livskvalitet, sundhedstilstand og imødegå den sociale ulighed i sundhed.

Det er filosofien bag et forsøgsprojekt med forebyggelses- og rådgivningscentre målrettet sårbare befolkningsgrupper, der med midler fra satspuljen er blevet gennemført i 11 kommuner.

Erfaringerne kan nu læses i en række pjecer, der kan hentes på www.servicestyrelsen.dk

Projekterne har blandt andet henvendt sig til overvægtige børn og unge, børn og unge med manglende socialt netværk og psykiske problemer samt børnefamilier med manglende forældreevne og ensomme ældre. Der har blandt andet været afprøvet aktiviteter som kost- og motionsvejledning, anonym rådgivning og vejledning samt netværksskabende aktiviteter.

mrk

Seksuelle krænker udviser bekymrende adfærd

Halvdelen af de børn og unge, der krænker andre børn og unge seksuelt, har udvist tydelig bekymrende adfærd før de foretog deres første overgreb.

Det er en af konklusionerne i en ny statusrapport fra Projekt Janus.

Cirka halvdelen af disse har udvist seksuelt bekymrende adfærd i 2-6 år, mens det i 17 procent af tilfældene har stået på i et år.

Regeringen har sammen med satspuljepartierne sat næsten 30 millioner kroner af til forebyggelse af seksuelle overgreb. Pengene skal blandt andet bruges til at lave vejledningsmateriale, der skal hjælpe fagfolk til at opdage bekymrende seksuel adfærd.

Læs mere om projekt Janus i Socialpædagogens artikler "Helhedsorienteret hjælp til krænker" og "Mark skulle begå overgreb, før han fik hjælp" fra *Socialpædagogen* nummer 26 2007. Find dem på www.socialpaedagogen.dk

mrk

Udsatte børns bisiddere

Min far slår. Min mor drikker.

Det kan være svært for at barn eller en ung at gå alene til møde med en kommunal sagsbehandler, når dagsordenen for eksempel handler om forældrenes omsorgssvigt.

Derfor blev det pr. 1. juli 2007 en ret for børn og unge at medbringe en bisidder til blandt andet svære møder med sagsbehandlere.

En ny undersøgelse fra ankestyrelsen viser, at mange udsatte børn og unge benytter sig af muligheden, men at mange kommuner ikke altid opfatter børnenes trykspersoner som egentlige bisiddere. Ankestyrelsen påpeger et behov for en præcisering af bisidderens rolle og kompetencer.

mrk

DOBBELT RAMT

Anbragte børn får sjældent en uddannelse

Døgnanbragte børn og unge har ofte en stærkt problematisk skolegang, og to tredjedele får ikke nogen uddannelse ud over folkeskolen, viser undersøgelse fra AKF

Af Jens Nielsen, jni@sl.dk

Der har været ballade derhjemme i lang tid – måske i hele deres liv. Og også efter de er blevet anbragt uden for hjemmet, smitter det af på deres skolegang, og det resulterer ofte i, at de senere i ungdommen langt sjældnere får en uddannelse. Det viser en analyse, som AKF, Anvendt Kommunal Forskning, har gennemført.

Man har set på den uddannelsesmæssige status for de i alt 4.118 unge 23-25-årige, der tilbagelagde i 1998 som 15-17-årige var anbragt uden for hjemmet.

Samtidig har man set på de 2.631 unge, der i samme periode modtog forebyggende foranstaltninger – det vil sige ikke var anbragt, men for eksempel havde en støtteperson eller var på et støttet kost- eller efterskoleophold.

Og analysen viser, at der stort set tegner sig det samme billede for de to grupper:

To tredjedele – 66 procent – af dem får ikke nogen uddannelse ud over folkeskolen. For ikke-anbragte børn er det tilsvarende tal 25 procent.

Kun 7 procent af de tidligere anbragte unge ender med at få en studentereksamen eller en tilsvarende ungdomsuddannelse – tallet for alle landets unge

er 32 procent. Og for de tidligere anbragte drenge gælder det, at kun 3 procent får en studentereksamen, mens tallet for pigerne ligger på 10 procent.

18 procent af de tidligere anbragte har til gengæld en erhvervsfaglig uddannelse – og det gør uddannelsen til den hyppigste blandt de tidligere anbragte unge. Blandt alle landets unge er det tilsvarende tal 25 procent.

Bag undersøgelsen står seniorforsker Leif Husted og programleder Jill Mehlbye, og i det seneste nummer af AKF-Nyt kommenterer de undersøgelsens resultater med en konstatering af, at der ved anbringelser ofte er stor fokus på børnenes og de unges sociale og følelsesmæssige adfærd, mens skolegangen kommer i anden række.

– Der er således flere eksempler på, at der kan gå op til et halvt år, før de får et skoletilbud, efter at de er blevet døgnanbragt, skriver de.

– Den samlede analyse [...] viser således med al tydelighed, at der er et stort behov for at sætte mere intensivt ind over for anbragte børn og unges skolesituation. Desuden er det tydeligt, at der er behov for uddannelsesmæssig støtte også efter det fyldte 18. år, konkludere de to forskere.

De foreslår, at der bør ligge en detaljeret plan for skolegangen ved anbringelser, og at der ved afslutningen af en døgnanbringelse skal ligge en detaljeret uddannelsesplan, ligesom den unge bør følges nøje efterfølgende og have særlig opmærksomhed og støtte.

Kære alle på Mette Marie

Hermed en lille feriehilsen fra solskinsøen Bornholm. Turen herover gik rigtig fint, og vi fik vores første måltid på Sydhavnsgrillen i Rønne. Alle var enige om, at det nok var de bedste flæskestegssandwich, vi nogensinde havde smagt – mums.

Heretter gik turen til Gudhjem. Husene vi bor i er rigtig lækre med udsigt over havet. Solen skinner på 4. dag, og vi har hver dag nydt morgenmaden på terrassen. Heretter gik turen til Jons Kapel, en helt utrolig smuk klippeformation, så der var besværsolen skinner på 4. dag, og vi har hver dag nydt morgenmaden på terrassen.

I forgårs gik turen til Jons Kapel, en helt utrolig smuk klippeformation, så der var besværsolen skinner på 4. dag, og vi har hver dag nydt morgenmaden på terrassen.

I forgårs gik turen til Jons Kapel, en helt utrolig smuk klippeformation, så der var besværsolen skinner på 4. dag, og vi har hver dag nydt morgenmaden på terrassen.

I går vågnede vi alle til lyn og tordenvej, men inden kl. var 09.00, skinnede solen atter deret, hvilke ture de vil have gavn og glæde af næste dag.

I går vågnede vi alle til lyn og tordenvej, men inden kl. var 09.00, skinnede solen atter deret, hvilke ture de vil have gavn og glæde af næste dag.

I går vågnede vi alle til lyn og tordenvej, men inden kl. var 09.00, skinnede solen atter deret, hvilke ture de vil have gavn og glæde af næste dag.

I går vågnede vi alle til lyn og tordenvej, men inden kl. var 09.00, skinnede solen atter deret, hvilke ture de vil have gavn og glæde af næste dag.

I går vågnede vi alle til lyn og tordenvej, men inden kl. var 09.00, skinnede solen atter deret, hvilke ture de vil have gavn og glæde af næste dag.

I går vågnede vi alle til lyn og tordenvej, men inden kl. var 09.00, skinnede solen atter deret, hvilke ture de vil have gavn og glæde af næste dag.

Kærlig hilsen
Marlene

Pensionatet Mette Marie

Hyltebjerg Allé 73-75

2720 Vanløse

Pensionatet Mette Marie i Vanløse er hjem for 16 psykisk syge misbrugere. Københavns Kommune indstiller beboere til pensionatet. Læs mere på www.mariehjem.dk/mette eller læs Socialpædagogens reportage i nummer 8 fra den 17. april 2009.